

глупчо, като видѣлъ, че нѣма да му отговори, рекъль си:

— Време, не време, ще седна да ямъ.

Разположилъ се той на една поляна, постлалъ си кърпата и наредилъ отгоре баницата. Но тъкмо да глътне първото кжсче, нѣкой изведнажъ викналъ задъ гърба му.

— Стой!

Обърналъ се глупчо, гледа едно нищо и никакво човѣче.

— Какъ ще стоя, като ми се яде баница? — обадилъ се глупчо.

Но нищо и никаквото човѣче, което било голѣмъ хитрецъ, се засмѣло и рекло:

— Чувай, приятелю, какво ще ти кажа. Ако ми дадешъ тази баница да я изямъ азъ вмѣсто тебе, ще те науча нѣщо славно. Ще те науча какъ да ядешъ мечки.

— Какъ да ямъ мечки ли? Та може ли такова нѣщо? — извикалъ глупчо. — Мечката мене ще изяде.

— Тамъ е майсторията, я! — казалъ хитрецътъ. — Азъ мога да те науча ти да ядешъ мечки. Само дай ми баницата.

— Щомъ е тъй, добре, — съгласилъ се глупчо.

Седналъ хитрецътъ по турски на тревата предъ постланата кърпа и лапа, лапа, изялъ всичката баница. А нашъ глуп-

чо гледалъ, мигалъ и само си повтарялъ. — Брей че бързо лапа, трѣбва много сладка да е баницата!

Като изялъ хитрецътъ всичката баница, глупчо казалъ:

— Хайде, а сега ме научи какъ да ямъ мечки.

Тогава хитрецътъ развързалъ торбата си, извадилъ отъ вжтре една буца сирене и едно парче хлѣбъ, коравъ като камъкъ, раздробилъ хлѣба и сиренето на трохи, после ги смѣсилъ и ги смачкалъ въ ржцетъ си, така че тѣ заприличали на мечка.

— Ха сега, — рекъль хитрецътъ, — азъ изядохъ баницата, а ти изяжъ мечката.

Погледалъ, погледалъ глупчо, па като не знаелъ какво да каже, взелъ че изялъ мечката. И тъй билъ огладнѣлъ, че на една глътка я глътналъ.

— Я, браво, браво! — извикалъ хитрецътъ. — Ти си билъ голѣмъ юнакъ, цѣли ги гълташъ мечките. Сега можешъ вече навсѣкжде кждето идешъ да викашъ колкото искашъ, та всички да те чуютъ: „Азъ ямъ мечки, мечки!“

Като казалъ това, ситиятъ хитрецъ се засмѣлъ лукаво и димъ да го нѣма. А нашъ глупчо, като нѣмало какво друго да прави, тръгналъ презъ гората и завикалъ съ цѣло гърло: